

Arrest

nr. 239 728 van 17 augustus 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 januari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 januari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 21 februari 2011 een verzoek tot internationale bescherming in. Op 7 november 2011 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen een beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 28 november 2013 wordt verzoeker door het hof van beroep te Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar voor aanranding van de eerbaarheid met geweld op een minderjarige en verkrachting van een minderjarige.

Op 30 september 2014 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 13 januari 2015 wordt het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen (bijlage 13septies). Diezelfde dag wordt de beslissing genomen waarbij een inreisverbod werd opgelegd voor de duur van 8 jaar (bijlage 13sexies).

Op 20 februari 2015 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest nr. 138 935.

Op 5 maart 2015 wordt verzoeker vrijgesteld uit het gesloten centrum en in bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 23 maart 2016.

De commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen neemt op 17 juli 2015 een nieuwe beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigt die beslissing tot intrekking bij arrest nr. 157 643 van 3 december 2015.

Verzoeker wordt op 19 januari 2016 bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwerpt op 27 april 2017 bij arrest nr. 186 006 het annulatieberoep.

Verzoeker dient op 21 februari 2017 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwerpt op 30 augustus 2017, bij arrest nr. 191 038, het beroep ingediend tegen de beslissing van 1 maart 2017 waarbij verzoeker wordt uitgesloten van het voordeel van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoeker dient op 6 oktober 2017 een tweede verzoek tot internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen neemt op 18 december 2017 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Verzoeker dient op 5 februari 2018 een derde verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. De commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen neemt op 20 maart 2018 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwerpt op 7 november 2018, bij arrest nr. 212 093 het beroep ingediend op 5 april 2018 tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen.

Verzoeker dient op 11 februari 2019 een vierde verzoek tot internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen neemt op 21 mei 2019 een beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek.

Verzoeker dient op 9 december 2019 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 8 januari 2020 wordt verzoeker bevolen om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing.

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw (1), die verklaart te heten,

naam : Y.

voornaam : Z.

geboortedatum : 01.01.1985

geboorteplaats : Khara

nationaliteit : Afghanistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 22/05/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 3°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid. In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

Inderdaad, betrokkene werd op 28 november 2013 door het Hof van Beroep te Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar en dit omwille van de aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging gepleegd op de persoon van een minderjarige, onder de zestien jaar oud, en omwille van de verkrachting van de persoon van een minderjarige, boven de volle leeftijd van zestien jaar, met de verzwarende omstandigheid dat de verkrachting gepaard ging met opsluiting.

(1) In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten. De betrokkene wordt geen termijn toegekend om het grondgebied te verlaten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel onder meer de schending aan van artikel 11, § 3 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In het eerste onderdeel stelt verzoeker dat de subsidiaire beschermingsstatus werd ingetrokken. Hij betoogt dat daardoor de verwerende partij artikel 11, § 3 van de Vreemdelingenwet had moeten toepassen om hem de waarborgen verbonden aan deze bepaling te garanderen.

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053). Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid slechts na afweging van alle relevante gegevens van de zaak een beslissing mag nemen (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). De bestuursbeslissing dient te steunen op een zorgvuldige feitenvinding en een nauwgezette afweging zodat de beslissing genomen wordt op basis van een afdoende en volledig onderzoek van het concrete geval.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 11, § 3 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt :

"§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 49, § 1, tweede lid, of artikel 49/2, § 2, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf van beperkte duur in het Rijk werd toegelaten, niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten :

1° wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd opgeheven overeenkomstig de artikelen 55/3 of 55/5. De minister of zijn gemachtigde houdt hierbij rekening met de mate van verankering van de vreemdeling in de samenleving;

2° wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/3/1, § 1, of 55/5/1, §1.

De minister of zijn gemachtigde kan te allen tijde beslissen om het verblijf van de vreemdeling die op grond van artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf van beperkte of onbeperkte duur in het Rijk werd toegelaten, in te trekken of te beëindigen en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/3/1, § 2, of 55/5/1, § 2 of wanneer de I vreemdeling afstand heeft gedaan van zijn internationale beschermingsstatus.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een beslissing, zoals bedoeld in het eerste en tweede lid, overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Onverminderd de toepassing van paragraaf 2, kan de minister of zijn gemachtigde ook een einde stellen aan het recht op verblijf van de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7° bedoelde familieleden indien het recht op verblijf van de vreemdeling die vervoegd werd, op grond van het eerste of het tweede lid wordt beëindigd of ingetrokken.”

Overeenkomstig artikel 57/6, 6° is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken. Uit het administratief dossier blijkt dat op 17 juli 2015 verzoekers internationale beschermingsstatus door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet werd ingetrokken omdat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Krachtens artikel 11, § 3 van de Vreemdelingenwet kan de minister of zijn gemachtigde in voormeld geval beslissen dat verzoeker niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven “en” hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten. Uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde pas een bevel om het grondgebied te verlaten kan geven nadat eerst werd beslist dat verzoeker niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verwerende partij toepassing heeft gemaakt van artikel 11, § 3 van de Vreemdelingenwet, zodat nog niet is beslist dat verzoeker niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven.

In de nota betwist de verwerende partij niet dat geen beslissing op grond van artikel 11, § 3 werd genomen. Het verweer dat “uit het administratief dossier blijkt dat de elementen voorzien in artikel 74/13 vreemdelingenwet, voorafgaand aan het nemen van het thans bestreden bevel, geëvalueerd werden”, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling. Immers dient de minister of zijn gemachtigde overeenkomstig het derde lid van meergenoemd artikel 11, § 3 rekening te houden “met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst”. De verplichting opgelegd door het derde lid van artikel 11, § 3 is ruimer dan het onderzoek dat de verwerende partij dient te verrichten in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat rekening moet worden gehouden “met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

Verzoeker kan worden gevolgd dat er tot op heden nog geen beslissing genomen is over het einde van zijn verblijf, dat de verwerende partij artikel 11, § 3 van de Vreemdelingenwet had moeten toepassen “en hem de waarborgen verbonden aan deze bepaling garanderen”.

Een schending van artikel 11, § 3 van de Vreemdelingenwet is aangetoond. Het middel is in de besproken mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 januari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien augustus tweeduizend twintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC